

Rep.Nr.

2011/1434

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 16 MEI 2011.

5DE KAMER

Arbeidscontract
Op tegenspraak
Definitief

In de zaak:

J

Jelle,

Appellant, vertegenwoordigd door Mevr.
C. BOEHLEN, syndicaal afgevaardigde en
volmachtdraagster te Leuven.

Tegen:

T.M. BOUW N.V., met maatschappelijke
zetel gevestigd te 3290 DIEST,
Leuvensesteenweg 218.

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mr.
S. SOUVEREYNS loco Mr. B. STALMANS,
advocaat te Brussel.

★

★

★

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit :

Gelet op de stukken van de rechtspleging, meer bepaald :

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het vonnis gewezen op tegenspraak door de Arbeidsrechtbank van Leuven op 21 mei 2010;
- het verzoekschrift in hoger beroep ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 8 juli 2010;
- de conclusies van de partijen;

Gelet op de door partijen neergelegde stukken.

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging ter openbare terechtzitting van 4 april 2011 waarna de debatten gesloten werden en de zaak in beraad werd genomen.

★

★

★

I. FEITEN

De heer J was van 20 november 2006 tot 14 november 2008 tewerkgesteld bij de NV TM Bouw (hierna genoemd de NV) als arbeider. De onderneming ressorteert voor haar werklieden onder het PC nr. 124 voor het bouwbedrijf.

Met brief van 11 juni 2009 meldde de vakorganisatie van de heer J aan de NV dat tijdens de volledige duur van de tewerkstelling de heer J geen verplaatsingsvergoeding had ontvangen en te weinig mobiliteitsvergoeding.

Met E-mail van 17 juni 2009 antwoordde de NV dat geen extra verplaatsingsvergoeding verschuldigd was daar de NV met de heer J een overeenkomst had 'betreft het gebruik van een firmawagen over de ganse periode waarin alles begrepen zat'.

Hierop antwoordde de vakorganisatie dat een werknemer tewerkgesteld in de bouwsector recht heeft op verplaatsingskosten voor het deel van het traject dat hij met eigen vervoermiddel aflegt, en recht op een mobiliteitsvergoeding voor het deel dat hij met eigen

vervoer en het deel dat hij met vervoer van de werkgever aflegt.

De verdere briefwisseling tussen de NV en de vakorganisatie leidde niet tot een oplossing.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 9 november 2009 vorderde de heer J voor de Arbeidsrechtbank te Leuven betaling door de NV van 1.110,47 EUR netto als mobiliteitsvergoeding voor de periode van tewerkstelling, te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest en met de kosten van het geding.

Hij vorderde tevens de afgifte van sociale documenten en de voorlopige uitvoerbaarheid van het vonnis zonder enige reserve.

b.-

Met vonnis van 21 mei 2010 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk doch ongegrond. De heer J werd veroordeeld tot de kosten van het geding.

c.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

d.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 8 juli 2010 tekende de heer J beroep aan tegen dit vonnis. Hij vorderde dat het arbeidshof het bestreden vonnis zou vernietigen en de NV te veroordelen tot betaling van in hoofddorde 1.110,47 EUR en in ondergeschikte orde 444,72 EUR netto als mobiliteitsvergoeding, te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest en de kosten van het geding.

Hij vorderde tevens afgifte van niet nader gespecificeerde documenten.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

IV. BEOORDELING

1. De mobiliteitsvergoeding

a.-

Artikel 30 § 3 van de in het PC nr. 124 voor het bouwbedrijf op 21 juni 2007 gesloten collectieve arbeidsovereenkomst bepaalt dat wanneer de werkgever voor de verplaatsingen een voertuig ter beschikking stelt, hetzij voor het volledige traject hetzij voor een gedeelte ervan, de arbeiders de mobiliteitsvergoeding krijgen zoals bepaald in § 2, 4de en 5de lid.

De arbeider die personeel vervoert naar en van de werkplaats, buiten de werkuren met een voertuig ter beschikking gesteld door de werkgever, heeft recht op een gecorrigeerde mobiliteitsvergoeding, gelijk aan het dubbele van het bedrag bepaald in § 2, 4de lid.

Met toepassing van artikel 30 § 2 wordt het bedrag van de mobiliteitsvergoeding vastgesteld in functie van de afstand in vogelvlucht tussen de woonplaats van de arbeider en zijn plaats van tewerkstelling.

Met ingang van 1 oktober 2007 werd artikel 30 aangepast, zoals aangegeven in artikel 30bis van dezelfde CAO.

Belangrijkste wijziging was dat het bedrag van de tussenkomst van de werkgever in de verplaatsingskosten niet langer werd berekend over de afstand in vogelvlucht doch wel op basis van het aantal werkelijk afgelegde kilometers. In geval hierover betwisting zou bestaan, wordt het aantal te vergoeden kilometers bepaald met toepassing van de routeplanner Mappy.

De arbeider die personeel vervoert naar en van de werkplaats, buiten de werkuren met een voertuig ter beschikking gesteld door de werkgever, heeft recht op een gecorrigeerde mobiliteitsvergoeding, bepaald op 0,1076 EUR per werkelijk afgelegde kilometer.

b.-

In zijn conclusie erkent de heer J. dat hij een voertuig van de werkgever ter beschikking kreeg. Hij verduidelijkt hierbij dat hij zich met dit voertuig van zijn (toenmalige) woonplaats Houwaart begaf naar de hoofdzetel van de NV in Diest, waar hij benodigdheden en collega's oppikte en verder reed naar de eigenlijke werven.

Hierbij blijkt dat hij enkel de zgn. gecorrigeerde mobiliteitsvergoeding vordert voor het traject woonplaats - zetel van de vennootschap.

Het was dan ook terecht dat de eerste rechter de vordering tot betaling van een mobiliteitsvergoeding als chauffeur heeft afgewezen. Inderdaad heeft de arbeider slechts recht op de gecorrigeerde mobiliteitsvergoeding wanneer hij, zowel voor als na 1 oktober 2007, met een door de werkgever ter beschikking gesteld voertuig personeel vervoert naar en van de werkplaats.

Uit de eigen uiteenzetting van de heer J. blijkt immers dat hij tijdens de trajecten waarvoor hij een mobiliteitsvergoeding als chauffeur vordert, geen personeel vervoerde van en naar de werkplaats.

C.-

De heer J. kan dan ook enkel aanspraak maken op de mobiliteitsvergoeding als niet-chauffeur, wat overigens door de NV klaarblijkelijk niet wordt betwist.

De tekst van de CAO van 21 juni 2007 maakt duidelijk dat de mobiliteitsvergoeding verschuldigd is voor het volledige traject van de woonplaats naar de plaats van tewerkstelling.

De vordering die de heer J. uit de hoofde van de normale mobiliteitsvergoeding stelt, komt na nazicht van zijn detailberekeningen en vergelijking met de toepasselijke barema's, gegrond voor. In tegenstelling tot wat de NV voorhoudt, wordt de afstand niet dubbel aangerekend.

Verder toont de NV niet aan dat de heer J. niet altijd van zijn woonplaats via de zetel van de firma naar de werven reed, doch soms ook rechtstreeks naar werven zou zijn gereden. Ter zake rust de bewijslast op de NV, die met toepassing van artikel 870 Ger.W. het bewijs moet leveren van de feiten die zij aanvoert.

De oorspronkelijke vordering is dan ook gedeeltelijk gegrond, en wel ten belope van 444,72 EUR.

Het hoger beroep is in deze zin gegrond.

2. De rechtsplegingsvergoeding

a.-

Artikel 1017 eerste lid Ger.W. bepaalt dat ieder eindvonnis de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwijst.

Artikel 1017 vierde lid Ger.W. bepaalt dat de kosten kunnen worden omgeslagen zoals de rechter het raadzaam oordeelt, onder andere wanneer de partijen 'onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk zijn gesteld'.

Het arbeidshof is van oordeel dat de kosten moeten worden omgeslagen zoals hierna bepaald.

b.-

Na het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 december 2008 dat het vernietigingsberoep tegen de Wet Verhaalbaarheid Erelonen heeft verworpen, ziet de rechtbank geen reden om de werknemer die zijn belangen laat verdedigen door een pleitgevolmachtigde van zijn vakorganisatie niet te verwijzen in (een gedeelte van) de kosten van het geding indien hij (geheel of gedeeltelijk) in het ongelijk wordt gesteld of hem een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen, indien hij niet in het ongelijk wordt gesteld.

c.-

In tegenstelling tot wat de heer J. .. argumenteert laat artikel 1022 derde lid Ger.W. niet toe de rechtsplegingsvergoeding te bepalen op een bedrag lager dan minimumbedrag. Inderdaad bepaalt voornoemd artikel uitdrukkelijk dat de rechter het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan verminderen of verhogen, zonder evenwel de door de Koning bepaalde maximum- en minimumbedragen te overschrijden.

★

★

★

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch slechts gedeeltelijk gegrond;

Vernietigt het bestreden vonnis behalve voor zover het de vordering van de heer J ontvankelijk verklaarde;

Opnieuw recht doende, verklaart de oorspronkelijke vordering gedeeltelijk gegrond, veroordeelt de NV tot betaling aan de heer J van 444,72 EUR mobiliteitsvergoeding, te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest;

Verwijst de NV in de kosten van dagvaarding, aan de zijde van de heer J vereffend op 91,72 EUR;

Verwijst voor het overige elk der partijen in de eigen kosten van het geding, als volgt vereffend:

- aan de zijde van de heer J , niet bijgestaan door een advocaat, op NIHIL;
- aan de zijde van de NV op 400 EUR rechtsplegingsvergoeding arbeidsrechtbank en 440 EUR rechtsplegingsvergoeding arbeidshof.

★

★

★

Aldus gewezen door de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel en ondertekend door :

D. RYCKX : Raadsheer.

G. JACOBS : Raadsheer in sociale zaken als werkgever,

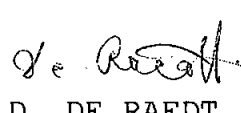
P. MANS : Raadsheer in sociale zaken als werknemer-arbeider,

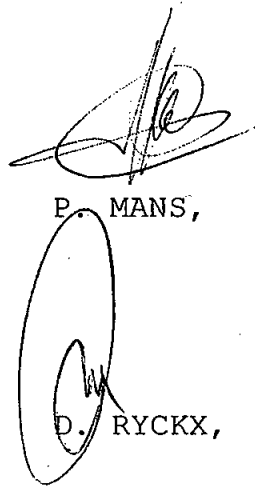
En bijgestaan door :

D. DE RAEDT : Griffier,

G. JACOBS,

P. MANS,

D. DE RAEDT,

D. RYCKX,

De heer G. JACOBS, Raadsheer in sociale zaken, als werkgever, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig art. 785 Ger. Wb. wordt het arrest ondertekend door Mr D. RYCKX, Raadsheer en Mr P. MANS, Raadsheer in sociale zaken, als werknemer-arbeider.

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel op 16 mei 2011 door de heer D. RYCKX, Raadsheer, bijgestaan door D. DE RAEDT, griffier,

D. DE RAEDT,

D. RYCKX,